

Мильо, малкият чирак на обушаря Кольо, бѣ помель и подреждаше нѣщата по низката масичка, когато Коци надникна въ обушарницата и радостно извика:

— Мильо, днеска ще ни раздават новитѣ читанки.

Само това каза и бързо отмина надолу по улицата къмъ училище. Мильо отпустна чука, който държеше. Очитѣ му се премрежиха, и една сълза се търкулна по бузата му.

— Новитѣ читанки... колко ли сж хубави!...

Мильо приседна на стола и оброни глава. Така го и завари майсторъ Кольо.

— Хайде, Мильо, за какво мислишъ?

— Нищо, — сепна се Мильо и не посмѣ да погледне майстора въ очитѣ. Пристегна

една обувка на колѣната си и усърдно започна да набива клечки.

Миналата година Мильо свърши трето отдѣление. Тогава той дотича радостенъ у дома. Въ едната си ржка махаша свидетелството, а въ другата стискаше книгата, която получи като награда. На кжщния прагъ го посрещна майка му. Ала въ очитѣ ѝ той не видѣ радостъ. Въ тѣхъ блестѣха сълзи. Тя го притисна до гърдитѣ си и дълго го цѣлува по челото. А на другата сутринъ го хвана за ржка и го заведе при майсторъ Коля. Да учи занаятъ.

Мильо бѣше най-добриятъ ученикъ въ цѣлото отдѣление, но татко му умрѣ презъ зимата, и сега той трѣбваше да го замѣсти. Тжжно премина за него лѣтото. Другитѣ деца тичаха и играеха, а той цѣлъ